

det har været Landstingets Mening, at det kun skal være de Automobiler, der færdes paa brolagte eller asfalterede Gader; der skal have denne Lettelse. Efterhaanden bliver der vel nok ude omkring i Landet forskellige Automobilrouter, og det var jo urimeligt, om de, der drev denne Kørsel, skulde betale højere Afgift; end der betales i Byerne. For Resten mener jeg, at den Tid nok vil komme, da man fuldstændig opgiver at kræve Afgift af Automobiler. Naar de bliver mere almindelige, vil Afgiften nok falde bort. Men saa længe de i det væsentlige betragtes som Luksusartikler — i alle Tilfælde er det væsentligt Automobiler af den Art, Skatten rammer —, har jeg ikke saa meget imod, at Afgiften bliver liggende, ja faar et betydeligt Tillæg. Paa samme Maade finder jeg, det er en ganske god Bestemmelse, at Personer, der ikke har fast Bopæl her i Landet, for Fremtiden skal betale en Afgift for at faa Lov til at køre med deres Automobiler her.

Jeg har ikke noget imod, at Slutningsparagraffen gaar ud. Den bestemmer, at der inden Udgang af Aaret 1916 for Rigsdagen skal fremsættes Forslag til Revision af Loven. Jeg har ikke noget imod, at den gaar ud, thi hvis den Mand, der paa det Tidspunkt er Justitsminister, finder, at der er Grund til at foretage Forandringer i Loven, vil Forslag til Revision komme uden denne Bestemmelse. Og er der ikke nogen absolut Grund til en Lovs Revision, er der heller ingen Grund til, at Rigsdagen skal besværes med en af disse gentagne Revisioner.

Alt i alt mener jeg, at Lovforslaget bør fremmes og fremmes i denne Samling. Jeg vil derfor anbefale, at man i det Udvalg, jeg haaber bliver nedsat, vil give Lovforslaget en hurtig og velvillig Behandling og søger at faa et Resultat af Forhandlingerne allerede i denne Samling.

Wilmann: Jeg skal ikke komme ind paa en detailleret Omtale af Lovforslagets Bestemmelser. Efter hvad jeg kunde forstaa paa den foregaaende ærede Taler bliver der vel senere Lejlighed til at arbejde med Paragrafferne enkeltvis i et Udvalg. Jeg var med første Gang, vi her i Rigsdagen beskæftigede os med dette Spørgsmaal, og det kan ikke nægtes, at der er en betydelig Forskel i Opfattelsen af Automobiler nu og den Gang. Da var man meget ængstelig for at give Automobiler Ret til at befare Vejene, og navnlig var man bange for, at de, der kørte med Hestekøretøjer, skulde ende i Grøften, hver eneste Gang de mødte

et Automobil. Den Frygt eksisterer nu kun i ringe Grad, og man vil have lagt Mærke til, at den saa godt som slet ikke er kommet til Orde under Behandlingen af Lovforslaget. Det er de virkelige Forhold, det er Livet, der har lært os, at denne Frygt er meget overdreven og ret ubegrundet. Selvfølgelig er der sket Ulykker ved Automobiler, men der sker jo Ulykker paa saa mange andre Maader, og Automobilulykernes Antal er ikke saa stort, at det virker afskrækkende. Man har derimod nu faaet Øjet aabent for forskellige Ulemper, der er forbundne med Automobilkørsel, hvad man ikke, da man første Gang behandlede dette Spørgsmaal her i Tinget, havde Øje for. Der er navnlig to Ulemper. Den ene er den, at de makadamiserede Veje køres meget stærkt op af Automobilerne. Den anden og værste Ulempe er Støvet. Det kan ikke nægtes, at de Mennesker, der bor umiddelbart op ad Veje, hvor der færdes mange Automobiler, lider i allerhøjeste Grad under Støvplagen. Denne søger man saa vidt muligt at fjerne ved at forbedre Vejbanerne. Navnlig i Københavns Omegn, hvor Automobilerne særlig benyttes, er man for Amtsvejenes Vedkommende kommet ind paa at belægge disse med Chaussébrolægning. Støvplagen har vel ogsaa givet Anledning til de mange Forsøg paa dels ved Vanding af forskellig Art, dels ved Tjæring af Vejene at binde Støvet, saa at man ikke generes deraf. Der er ingen Tvivl om, at efterhaanden som dette udmærkede Befordringsmiddel vinder frem, er der flere og flere, der erkender, at det er udmærket. Derfor maa man her som paa saa mange andre Omraader ikke hemme Fremskridtene, men søge at fjerne de Ubehageligheder, der følger med.

Om Lovforslaget i Almindelighed vil jeg sige, at jeg betragter det som et godt Fremskridt og ønsker det vedtaget i denne Samling. Mine Anker mod Lovforslaget er meget faa og gælder navnlig dette, at der skal betales saa stort Honorar for Chaufførernes Uddannelse og saa store Afgifter pr. Hestekraft. Der er ikke megen Mening i, og det er i og for sig ganske inkonsekvent, at lægge en særlig Afgift paa Automobiler og Motorcykler. Man har ikke nogen tilsvarende Beskatning for andre Køretøjer. Ganske vist findes der i Københavns Amt, hvor man har Vejboomme, en Afgift paa de Køretøjer, som er saa uheldige at skulle benytte visse Vejstrækninger, men den rammer lige saavel Automobiler og Motorcykler som Hestekøretøjer. Automobilerne